

тѣ усилія на Събора да го придуматъ да се раскае и откаже отъ поученія-та си бѣхъ бесполезны. Той ся отказваше да стори това, освѣнь ако тѣ можяхъ да го убѣдѣтъ, чрѣзь свидѣтельство-то на Божіе-то Слово че наистинѣ той е сбъркаль. Мнозина отидохъ при него въ тъмницѣ-тѣ и го моляхъ да ся покори, и единъ много ученъ богословъ серіозно му каза, че “ако Съборъ-тѣ ти кажеше че имашъ само едно око, а пакъ ты имашъ двѣ, ты трѣбва да ся покоришь на това което Съборъ-тѣ ти каза.” Но Гусъ отговори че той прѣдпочита “да му вържѣтъ единъ водениченъ камъкъ на врата и да го хвърлѣтъ въ море-то, нежели да отетѣши еднѣ ютѣ отъ истинѣ-тѣ и да причини съблазнь на ближныя си.”

Съборъ-тѣ приготви едно писмо, което изражаваше раскаиваніе-то и подчиненіе-то на Гуса, и му го прати въ тъмницѣ-тѣ за да го подпише; но той положително ся отказа да го приеме. Като очакваше смърть-тѣ си почти всѣкой день, Гусъ посвяти сичко-то си охално врѣме да пише послѣдни-тѣ си писма до свои-тѣ си пріатели въ Прагъ, и да ся приготви да прѣтърпи благородно и юнашкы неизбѣжимѣ-тѣ си смърть. Въ писма-та му ный съглеждамы истинныя и благороденъ характеръ на единъ великодушенъ Христіанинъ и мѣченикъ. Той съвѣтѣва пріатели-тѣ си да бѣдѣтъ твърди въ вѣрѣ-тѣ, да слушатъ проповѣдь-тѣ на Слово-то Божіе, да ся обычатъ като братія, и да ся молѣтъ за опрощеніе-то